

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/546/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215860
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/134/2012-88 zo dňa 30. 01. 2014 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že v záujme hospodárnosti konania spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP na spoločné konanie vecí vedené na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 8C/134/2012, 13C/129/2012 a 13C/144/2012 s tým, že konanie o spojených veciach bude ďalej vedené pod spisovou značkou 8C/134/2012.

Okresný súd vykonal dokazovanie písomnými podaniami účastníkov konania a jednotlivými exekučnými spismi, pričom zistil, že predmetné konanie súvisí s exekučnými konaniami vedenými na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 8Er/811/2009 (8C/134/2012), 9Er/370/2009 (13C/129/2012) a 12Er/442/2010 (13C/144/2012).

Z pripojených exekučných spisov exekučného súdu okresný súd zistil, že: 1/ v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/811/2009 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), doručená exekučnému súdu dňa 26. 08. 2009 bola vybavená tak, že dňa 09. 12. 2009 po predchádzajúcich výzvach adresovaných súdnemu exekútorovi, exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. 2/ V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/370/2009 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa), doručená exekučnému súdu dňa 13. 05. 2009 bola vybavená tak, že po predchádzajúcich výzvach adresovaných súdnemu exekútorovi, rozhodcovskému súdu a oprávnenému exekučný súd dňa 08. 07. 2011 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. 3/ V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12Er/442/2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa),

doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010, bola vybavená tak, že exekučný súd po predchádzajúcich výzvach adresovaných súdnemu exekútorovi a oprávnenému poveril dňa 10. 09. 2010 súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že porušením povinností odporcu bolo nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote o žiadosti oprávneného o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, tak súd uvádza, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí pokiaľ je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Zdôraznil, že takáto právna úprava je účinná od 01. 06. 2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zák. č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01. 06. 2011 nemá oporu v zákone, pričom dĺžka exekučných konaní bola primeraná náročnosti vecí. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, kde sa uvádza, že „pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného ústavného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.“ Z uvedeného podľa okresného súdu vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, automaticky neznamená prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal v súdnom konaní existenciu splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to: nesprávny úradný postup, vznik ani výšku skutočnej škody a nemajetkovej ujmy, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na rozhodnutie o trovách konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 OSP.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ v podaní zo dňa 13. 03. 2011 odvolal a v odvolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP: a/účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, b/rozhodoval vylúčený sudca, c/súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy, d/súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e/doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, f/rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uvedené odvolacie námietky potom navrhovateľ v odvolaní konkretizoval, pričom okresnému súdu vytkol, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP s odôvodnením, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, v ktorom upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že okresný súd sa dopustil viacerých

omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je podľa názoru navrhovateľa potrebné skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Aby prvostupňový súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). K samotnej majetkovej škode navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, pričom ju opísal ako škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), odignoroval však všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti s udrжанím a správou informačného systému, v súvislosti s výdavkami na administratívne spracovanie textov, v súvislosti s vyhotovovaním urgencií, s poštovnými a telekomunikačnými výdavkami (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), preto je v tejto časti podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. V uvedenej súvislosti navrhovateľ v odvolaní okresnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, pričom zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a predpokladom toho, aby s nami mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí ani s tým záverom okresného súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a boli by časom pretransformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľov. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V závere odvolania navrhovateľ uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť ani správny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie okresného súdu je vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie. Práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Tento fakt podľa navrhovateľa vyplýva z vykonaného dokazovania, preto sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyše rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom v odvolaní nekorešponujú s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ okresnému súdu vytýka, že jedným rozhodnutím rozhodol o prerušení konania a aj o samotnom predmete konania, v dôsledku čoho podľa navrhovateľa nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o prerušení konania, odvolací súd uvádza, že z odvolaním napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že okresný súd týmto rozsudkom nerozhodol zároveň aj o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda táto odvolacia námietka navrhovateľa je neopodstatnená. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že okresný súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, keď prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že v návrhu na zrušenie nariadeného

pojednávania navrhovateľ ako dôvod na zrušenie nariadeného pojednávania uviedol, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd, keďže nesúhlasí s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici nevyhlásil všetkých sudcov Okresného súdu Lučenec z prejednávania a rozhodovania vecí spojených uznesením sp. zn. 8C/134/2012 na spoločné konanie; žiadne iné dôvody na zrušenie nariadeného pojednávania navrhovateľ v návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania neuviedol, preto okresný súd správne - z tých istých dôvodov z akých v podstate zamietol návrh na prerušenie konania (samostatným uznesením), nepristúpil ani k zrušeniu nariadeného pojednávania. Navrhovateľ v odvolaní ďalej tvrdil, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca, napriek tomu, že uskutočnil podania obsiahnuté v texte žalôb, ktorými upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. K uvedenej argumentácii navrhovateľa odvolací súd uvádza, že uznesením č. k. 41NcC/278/2012 zo dňa 11. 10. 2012 Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol tak, že z prejednávania a rozhodovania vecí spojených uznesením sp. zn. 8C/134/2012 na spoločné konanie nevyhlásil JUDr. Jána Šulaja, ale vylúčil JUDr. Magdalénu Balážovú. Okresný súd Lučenec uvedenú skutočnosť rešpektoval, keď boli veci sp. zn. 8C/134/2012, 13C/129/2012 a 13C/144/2012 pridelené náhodným výberom spomedzi ostatných nevyhlásených sudcov JUDr. Jánovi Šulajovi, ktorý ich, tak ako bolo vyššie konštatované, spojil uznesením sp. zn. 8C/134/2012 zo dňa 21. 05. 2013 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. 8C/134/2012. Z uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka navrhovateľa, obsahom ktorej je tvrdenie navrhovateľa, že mu okresný súd odňal možnosť konať pred súdom, je rovnako ako odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca, neopodstatnená.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v dôvodoch odvolania neuviedol žiadne odvolacie námietky súvisiace s konkrétnymi dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorými by vyvrátil správnosť záverov okresného súdu. Podľa ust. § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Nemôže nad rámec odvolacích dôvodov preskúmať rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nie je preukázaný. Napriek tomu navrhovateľ v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v odvolaní uvádza, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), pričom súd úplne podľa navrhovateľa odignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti so správou informačného systému, v súvislosti s administratívnym spracovaním textov urgencií, v súvislosti s vyhotovením urgencií, poštovným a telekomunikačnými výdavkami, preto je podľa názoru navrhovateľa v tejto časti rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. S uvedeným tvrdením navrhovateľa nie je možné sa stotožniť, pretože z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku jasne vyplýva, prečo okresný súd žalobu zamietol. Konštatoval, že nemal preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, na základe čoho dospel k záveru, že nebol preukázaný už prvý predpoklad vzniku škody - navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, preto existenciu ďalších predpokladov vzniku škody ani výšku škody neskúmal berúc do úvahy fakt, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých predpokladov vzniku škody. Navrhovateľ v odvolaní vo vzťahu k uvedeným záverom okresného súdu neuviedol žiadne relevantné odvolacie námietky, z ktorých by bolo zrejme v čom je podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu nesprávne. Naopak v rozpore s dôvodmi okresného súdu okresnému súdu vytkol, že skúmal škodu len čiastočne a nezaoberal sa výškou škody v celom uplatnenom rozsahu. Takéto odvolacie námietky navrhovateľa nekorešpondujú s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy ani to na základe čoho si uplatňuje škodu a nemajetkovú ujmu práve vo výške uvedenej v petite žaloby. Okresný súd vychádzajúc z tvrdení navrhovateľa obsiahnutých v žalobe zistil skutkový stav veci, pričom pri posúdení nároku vychádzal aj z príslušného exekučného spisu, ktorý s danou vecou súvisí. Na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd k záverom, ktorých správnosť navrhovateľ v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil. Jeho odvolanie je paušálne, má všeobecný charakter a z jeho obsahu nevyplýva žiadna právne podkutá argumentácia viažúca sa ku konkrétnej veci, zodpovedajúca konkrétnemu obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, preto ho ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože v odvolacom konaní úspešný odporca si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné